

»Ali misliš Žina?«

»Žino je Žino, Selda je Selda, è?« Pomežiknil mu je dobrosrčno in nadaljeval: »Žino je lopov, to je!«

Dobro se mu je zdelo, da je tako razložil vso zadevo; več kakor besede so razodevale njegove oči in kretnje.

»Tako mi majke, meni ni do dekleta, a Žina ubijem, kakor sipo ga ubijem.«

Glas se mu je tresel, ko je pristavil:

»Nikica na Krku ga res čaka, z nožem ga čaka, če še ni legla. Ali razumeš?«

Viko ga ni popolnoma razumel.

»Kako legla?«

»Kako legla!« se je razvnel. »Dete ima; ali razumeš? — Seldo, tako mi majke, bo pustil na miru!«

»Kaj je s Seldo?« se je začudil Viko.

»Nič ni; če rečem, da ni nič. Pa na miru jo bo pustil,« je pristavil in pokazal proti lini. »Zdaj je šel za njo, è?«

Viku je udarila kri v glavo. Nekaj ga je zbadlo in zavedel se je, da je menda tudi sam že sklenil, da bo Žino pustil Seldo »na miru«.

Rok se mu je posmejal in ga potrepal po rami.

»Zakaj molčiš? Ali jo imaš rad?«

To nepričakovano vprašanje je Vika popolnoma zmedlo.

»Ves si rdeč. Ali še nisi ljubil?«

Viko je zmajal, da ne.

»Kajne, Selda je prva?« je zvito vprašal Rok.

Viko je pritrdil, preden je pomislil.

Tedaj se je Rok zasmel in mu zavpil na uho:

»Če imaš dekle, kaj mene briga, a Žino, Žino ti jo bo pokvaril. Boš videl! — Ali ona ve?«

»Kaj?« je vprašal Viko osuplo.

»Spet vprašuješ! — Da jo imaš rad! Kaj drugega, ti dobri dečko!«

Rok se je bil razvnel. »Dobri dečko« mu je očividno ugajal, dasi mu je moral vse tako na dolgo razlagati. Hrvat je instinktivno čutil, da sta sedaj oba pod njegovim pokroviteljstvom. Potegnili je Vika za rokav in rekel potihoma:

»Nič se ne boj! Z Žinom imava svoj poseben račun, boš že videl.«

»Kaj bom videl?«

»Boš videl, ti pravim.«

Rok je bil medtem zagledal vrečo; ogrnil si je z njo rame in legel k jadrniku.

»Čuvaj deklico, fant!« je zašepetal, zavil glavo v vrečo in začel skrivnostno šepetati:

»Ti si čuvaj deklico, Žina prepusti meni. Imava svoj račun; Nikica je moja . . .«

»Kaj?« se je zdrznil Viko.

». . . moja sestra . . .« je počasi rekel Rok in sédel. »Ali razumeš?«

Viko je z nemirnim začudenjem strmel v Roka. Zdaj mu je šele prišla misel, zakaj je Hrvat na barki. V Zadru je pustil svojo jadrnico dvema tovarišema in prosil kapitana Ferjana, naj ga pelje v Trst. Na brodu je sedel vedno Žinu nasproti in šele zvečer je nenadno oživel ob veseli dogodbici »solnatega stebra«. Viku je bil v tem hipu uganka. »Kaj hoče na brodu?« se je vprašal in se pokesal, da mu je vse odkril. Dobri dečko še ni prišel s svojimi mislimi do konca in Hrvatovi nameri do dna, ko je Rok planil pokoncu.

»Vražji človek! — Ali si slišal?«

»Koga, kaj?«

»Seldo! Ali si gluh? Kaj govori?«

Ravno tisti čas je kapitan nekaj vpil na Perina in Andreja, ki sta bila zamotala vrv; kazal je z roko in mahal na desno, kjer se je odvezalo jadro. Perin je splezal po pleteni lestvi navzgor in tudi vpil:

»Ali si gluh?«

Viko je strmé gledal Roka, ki se je izmotal iz vreče, jo zvil v kepo in vihtel v zraku. Rokov obraz je bil izredno zadovoljen.

»Saj pravim!« je zavpil in treščil vrečo na lino, kjer je priletela Žinu v glavo. »Kaj govoriš ž njo?«

»Že dobro!« je vpil Perin na Andreja in plezal navzdol. »Oko morske zvezde« je zibaje se počasi plulo po kanalu. Perin je hodil po krovu in zadovoljno pel:

»Povero merlo mio, come . . .«

(Dalje.)

MOJ CVET.

Solnce je žarko pripekalo
in vabilo: Odpri se, cvet!
Odpri se v zlati svet!
je vabilo.

Pasijonka, ki je vabilo čula,
se je mahoma,
sunkoma
v poln cvet razsula.

Odtrgal sem ga
in na prsi pripel.

Ivan Sadar.